

بانوان منطقه ۱۱، در دهه دوم محرم امسال، برنامه‌ای متفاوت برپا کردند

ندری مشترک مادر دختری

عیدگاه

● زندگی حسینی با نسل آینده

حضور کودکان و نوجوانان در کنار مادرانشان برای پذیرایی از شهروندان، از قاب‌های خاص این برنامه سه روزه است. محدثه شکوه مقامی که یکی از بانوان مشارکت‌کننده است، می‌گوید: بچه‌ها کارهای خوب و بد والدین را یاد می‌گیرند و ما به واسطه این مراسم سعی کرده‌ایم یک کار زیبا و خداپسندانه را به آن‌ها یاد بدهیم.

این بانو ادامه می‌دهد: بچه‌ها امروز در یک محاصره فرهنگی هستند و این ما هستیم که باید رسوم چندین ساله را به آن‌ها یادآوری کنیم. بچه‌های کوچک‌تر کار امروز را یک تفریح می‌بینند اما بچه‌های بزرگ‌تر، آن را تمرینی برای مسئولیت‌پذیری می‌دانند. همان‌طور که پدران و مادران، نسل ما را با فرهنگ و زندگی حسینی آشنا کردند، ما هم در قبال فرزندانمان چنین مسئولیتی داریم.

● حاجت و ارادت بانیان سفره حسینی

هرگونه نذری ای که این روزها در سراسر شهر دیده می‌شود، در ورودی بوستان مادر و کودک به صورت یک جامه‌پاشیده است. از شربت و شله‌زرد گرفته تا شیر و چای و فرنی و خرما و... برخی از بانوان که در این کار مشارکت کرده‌اند، برای رفع حاجتشان دست به سوی صاحبان این ایام دراز کرده‌اند. فرشته قلی‌خانی می‌گوید: وقتی موضوع این برنامه مطرح شد، بانوان برای این کار داوطلب شدند و هر کدام گوشه‌ای از کار را گرفتند. خیلی از آن‌ها از سرارادت این کار را کردند و برخی هم با نذرهای دلی به این برنامه قدم گذاشتند.

● پذیرایی برای شادی دل کودکان

در همین بوستان با هم آشنا شده‌اند. یاد کلاس‌های آموزشی یا برنامه‌های ورزشی. در این ایام از پیشنهاد مدیر بوستان استقبال کرده و با هرچه در توان داشته‌اند، آمده‌اند تا مراسم سوگواری برای امام حسین (ع) را باشکوه برگزار کنند. بین خودشان تقسیم کار کرده‌اند تا در سه روز هم نذری‌های متفاوتی تهیه کنند و هم پذیرایی از مراجعان به بوستان مادر و کودک به شکل شایسته‌ای انجام شود. علاوه بر تهیه مواد غذایی، به فکر فضاآرایی و ورودی بوستان هم بوده‌اند و نمادهای محرمی و تصاویر شهدای جنگ تحمیلی دوم و سوم را بر در و دیوار نصب کرده‌اند.

هرکسی وارد می‌شود، این همدلی و نوع پذیرایی را تحسین می‌کند. طی سه روز، بیش از چهل بانو برای رونق این بساط نذری، همکاری کرده و خیلی از آن‌ها برای انجام این کار، فرزندان خود را هم شریک کرده‌اند.

مینا تجلی که یکی از هماهنگ‌کنندگان امور بوده است، می‌گوید: همه ما می‌دانیم که عزاداری برای امام حسین (ع) لزوماً به معنی توزیع خوراکی نیست. ما این بساط را بهین کرده‌ایم تا این سوگواری باشکوه باشد. در ضمن فکر می‌کنیم اگر در این روزها با پذیرایی از کودکان، دل آن‌ها را شاد کنیم، حتماً امام حسین (ع) اجر ما را می‌دهد.

زهرانگه امادری باظرف حلوا می‌آید. بانوی دیگری با خرماهای تزئین شده وارد می‌شود. دختری نوجوان با سینی لقمه‌های نذری سر می‌رسد و این حضور متفاوت، تصویری از همدلی بانوان منطقه ۱۱ است که تصمیم گرفته‌اند در روزهای دوازدهم تا پانزدهم ماه محرم، بساط نذری مادر و فرزندی را در بوستان مادر و کودک برپا کنند.

این اقدام داوطلبانه گروهی از بانوان منطقه، علاوه بر اینکه فضایی زیبا از نذری‌های محرمی ایجاد کرده، سبب شده است در این ایام و در یکی از بوستان‌های بزرگ منطقه ما، چراغ مراسم سوگواری شهادت امام حسین (ع) و یاران شهیدش روشن باشد. به این ترتیب، خیلی از بانوان مشارکت‌کننده نه تنها سفره نذری پهن کرده‌اند، بلکه سفره دل خود را پیش خداوند و ائمه اطهار (ع) گشوده‌اند تا از آن‌ها یاری بگیرند.

آسیب‌های جسمی نتوانستند نوجوان ووشوکار محله چهاربرج را از ادامه مسیر منصرف کنند

رؤیاها با درد نمی‌شکنند

همه فکر می‌کردند به خاطر شکستگی پایم گریه می‌کنم اما من به خاطر از دست رفتن مدال ناراحت بودم.

● اوقات فراغت را چگونه می‌گذرانی؟

وقت خالی‌ام را در کلاس‌های آموزش زبان انگلیسی سپری می‌کنم. الان هم به عنوان مربی زبان مشغول تدریس بچه‌های پایه هستم.

● چه جالب! به هردو کار می‌رسی؟ آیا به درآمد هم رسیده‌ای؟

بیشتر از درآمد، تجربه برایم مهم است و اینکه با انگیزه‌ای که دارم، توانسته‌ام هر دو فعالیت را مدیریت کنم.

● در ورزش، امکانات نقش مهم‌تری دارد یا اراده ورزشکار؟

امکانات و تجهیزات ورزشی در هر باشگاه می‌تواند در پیشرفت ورزشکار تأثیر داشته باشد، اما در کسب موفقیت، اراده خود فرد حرف اول را می‌زند. زمانی که پایم شکست، هیچ‌کسی فکر نمی‌کرد بتوانم ورزش را ادامه بدهم اما با تشویق‌های پدرم و خانواده به ورزش حرفه‌ای و قهرمانی بازگشتم و این نتیجه اراده است.

● دوست داری در آینده چه شغلی داشته باشی؟

دنبال گرفتن مدرک مربیگری ام هستم و دوست دارم به عنوان مربی در حوزه ورزش بانوان فعال باشم. اگر بتوانم یک باشگاه ورزشی برای بانوان ساکن در محدوده بولوار شاهنامه راه‌اندازی کنم، باعث می‌شود دخترانم به آرزوهایشان نزدیک‌تر شوند.

● در مسابقات چه موفقیت‌هایی کسب کرده‌ای؟

در طول این پنج سال موفق به کسب ۱۰ مقام ورزشی شده‌ام که شامل ۹ مدال مسابقات ووشوی نونهالان و نوجوانان استانی و یک مقام اول کشوری در دو سال قبل بوده است.

● از حضورت در این رشته بر ایمن خاطرهای تعریف کن.

۳ سال قبل در مسابقات کشوری ووشو زمان مبارزه با حریف، پای چپم شکست و نتوانستم مسابقات را ادامه دهم. برای اولین بار بود که در مسابقات دچار چنین حادثه‌ای شده بودم. با اینکه راهی تا قهرمانی و مدال طلای مسابقات نداشتم، مجبور به کناره‌گیری شدم و خیلی گریه کردم.

حسین برادران فرانسه پای شکسته مانع موفقیتش نشد و نه کمبود امکانات در محله. اسماء قربانی از روزی که پادر مسیر ورزش گذشت تا امروز که آتافش پر شده از مدال‌های رنگارنگ، همیشه این جمله را با خود مرور کرده است: اراده‌ام از مشکلات قوی‌تر است. به همین دلیل است که طی پنج سال فعالیت در رشته ووشو او توانسته از قهرمانی در استان تارفتن روی سکوی کشوری را تجربه کند. نوجوان محله چهاربرج علاوه بر داشتن اراده، دختری موفق در زمینه زبان انگلیسی است و در این سن کم، تدریس زبان به رده‌های پایه را آغاز کرده است.

● چطور به ورزش ووشو جذب شدی؟

یازده ساله بودم که از طریق یکی از دوستانم با باشگاه ووشوی پهلوانان در محله آشنا شدم و بعد از رفتن به باشگاه از فضای صمیمانه و دوستانه آن خیلی خوشم آمد و ثبت نام کردم.

● این رشته برایت چه جذابیتی داشت؟

به نظر آمد که شرایط خوبی برای تخلیه انرژی من دارد و بیشتر به این دلیل هیجان زیاد آن جذب شد.

● مشوق در ورزش چه کسی بود؟

خانواده در این مسیر تشویق کردند. مادرم در همه لحظات کنارم حضور داشت و تشویق‌های او بهترین دلگرمی برای حضورم در مسابقات بوده است.

